

Про мою кохану - Джерело

Написав Роман Ляшук
Вівторок, 24 липня 2012, 13:57

Тут передані результати знайомства, пізнання та стосунків з однією дівчиною.
Невдовзі, я отримав від Бога велику милість – ми одружилися!
Ми багато пережили разом. У нас двоє діток. Як можна було так описати?
І через п'ять років я можу сказати, що вона краща ніж описана у цьому вірші. Дивовижне відкриття! СЛАВА БОГУ!

...ти їх усіх перевищила!

Краса то омана, а врода марнота, жінка ж богобоязна вона буде хвалена!
Дайте їй з плоду рук її, і нехай її вчинки її вихваляють при брамах!
(Пр.31:29-31)

Поклади ти мене, як печатку на серце своє, як печать на рамено своє, бо сильне кохання, як смерть, заздрощі непереможні, немов той шеол, його жар жар огню, воно полум'я Господа!
(Пісн.8:6)

* * *

Як жив до цього я, незнаючи кохання?
І не підозрюючи про існування такої сили почуття!
Яке спонукає підніматись зрання
Та з радістю долати всі труднощі життя.

Не міг збагнути, що маю сили я
Відчути велич і красу творіння.
Що дивлячись на роси, квіти, зорі, буду я –
Вважати все це рясним благословінням.

Коли я побачив досконалість її краси,
Яку Бог вмістив у своє творіння –
То вмить забув про ті довгі дні,
Що прожиті без любові благословіння!

Вона прекрасна як весна.
І свіжість має як роси краплина
Чиста у словах, думках, ділах, –
Воістину Небесного Отця дитина!

Лице її як сонце ясне,
Що сяє добротою й співчуттям.
А погляд – як світанок і нове життя
Даруючий спрагу милуватись народженням нового дня!

Її усмішка – промені надії
На добре чисте майбуття,
Де мають крила мої мрії
Злітати в небо без забуття!

Про мою кохану - Джерело

Написав Роман Ляшук
Вівторок, 24 липня 2012, 13:57

Слова її – то спів пташиний
Милує вухо слухача,
Якого зупинив на мить чарівний голос солов'їний,
І зачаровує мов шум струмка...

Вона струнка й тендітна як газеля польова,
Хода легка як подих вітру.
На вигляд – як гірська вершина!
І неприступна, і привітна...

Нехай врода – марнота, а краса – омана,
Не за це вона мені кохана.
Зе те, що залишивши світ гріха
Душею прагне Господа вона.

За те, що в труднощах щоденних
Цінує дане їй життя,
Не прагне радостей миттєвих,
Бажає серцем нетлінного буття.

За те, що без тіні егоїзму,
Дарує ближньому любов.
І пам'ятає про Христову перемогу,
І не паплюжить Його кров.

За те, що вірою живе,
Зло перемагаючи добром.
Покірно підступні удари всі несе
І уникає спільності з гріхом.

За те, що крізь сльози та гіркоту розчарувань
Зі скромністю й невинністю смирення,
В любові довготерпить
Злих людей знуцання.

За те, що страх Господній має,
Мудрістю його всі кроки направляє.
За те, що в молитві постійно перебуває,
І спрагненим духом Божої волі питає.

За те, що старість поважає
Своїми руками про дім дбає,
Гостинності дар має,
Без нарікання всіх приймає.

За те, що друзів розуміє,

Про мою кохану - Джерело

Написав Роман Ляшук
Вівторок, 24 липня 2012, 13:57

Їх проблеми і думки.
І у випробуваннях пізнає
Де нам розставлені пастки.

Господи! Навіщо, даєш мені цю силу почуття?
Яке зростає щохвилини!
Чому вважаю за ніщо життя,
Аби подарувати їй краплинку?

Хоч крапельку тієї сили,
Любові, що переповнює груди,
І успішно виконувати змушує мене
Все, що роблю я всюди!

Чому все цінне відкидаю,
І забуваю хто я є?
Чому одну я мрію маю –
Здобути серденько твоє?

Чому бажання маю я,
Без сумніву в бою стояти,
Й найкращі квіти на землі
Тобі, одній, подарувати!?

Чому, Господь, не комплекую?
Чому, такий сміливий я?
Чому цей сильний голос чую –
Без сумніву іти в життя!?

Чому так впевнено бажаю
Кохать, так сильно, все життя!?
Чому тверду я віру маю
У те, про що й не мріяв я!?

Це не моє, бо я слабка людина.
Це полум'я, Господь, Твоє,
Що силою вод незгасиме
І ріка його не залле!

О! коли б воно було взаємне – Земля,
Небом стала би для мене!

(м. Хмельницький, травень 2006 р. Роман Ляшук)